

מנחם זילברמן:

„אצלנו באילת, כל מלך הוא ממזר!“

למרות שהיא קטנה, יש בה שלושה עיתונים. שני עיתונים, שאחד הוא בעד ראש-העיר, גדי כץ, והשני הוא נגד ראש-העיר, גדי כץ. יש גם דו-שבועון הדור בשם „אפרונו אילת“. הדו-שבועון הזה ערוך בידי מנחם זילברמן, שחקן לשעבר, מירסומאי לשעבר ועיתונאי בהווה. עוזרת לידו אשתו, הסופרת דורית זילברמן, שהוציאה לאור בימים אלה את סיפורה השני „התחנה המרכזית“.

את העיתון הזה גיליתי במטוס „ארקיע“ שהוביל אותי לאילת. מצאתי בו שמות של הרבה קולגות עיתונאים. מסתבר, שזילברמן נוהג להוריד עיתונאים דרומה והם כותבים בזווית של עין צפונית.

גם אני זכיתי לכבוד, אלא שאותי לא הורידו לאילת. אני כבר הייתי שם. בינתיים חייבים לי עדיין כסף עבור אותה עין צפונית שלי, אבל מילא, עיתון חדש. ניתן להם קרדיט.

בינתיים, כמה שאלות לעורך מנחם זילברמן.

● **למה צריך דו-שבועון בליכד מהודר בעיר בליכד קטנה?**

העיתון הזה הוא לא רק מגאזין מקומי. הוא נועד להפצה בתל-אביב.

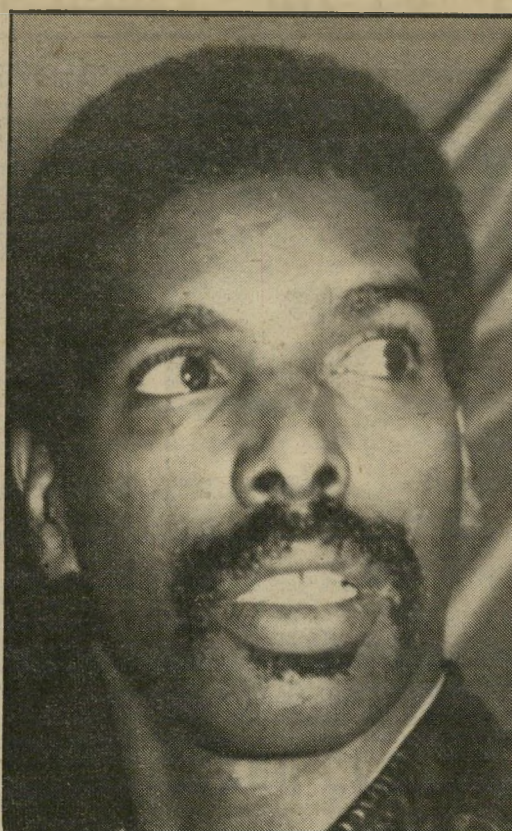
● **למה אתה חושב שמגאזין אילתי יעניין תל-אביבים?**

קודם כל, היחס של התל-אביבים לאילת הוא כמו אל תהביב. אז כמו שאנשים קונים מגאזין על יאכטות, הם יקנו מגאזין על אילת. כולם יודעים שאילת היא מקום יפה, שהשמש זורחת בו כל השנה. המגאזין שלנו יעזור למכור את אילת. הוא יספר על מה שמתרחש בעיר, על האורחים המעניינים הפוקדים אותה, בארץ כל ממזר הוא מלך, באילת כל מלך ממזר. אז אם אנחנו מראים את שולמית אלונזי בביקני אצל גלסון, ולמרות שהיא חברת-כנסת היא מרשה לעצמה להתממזר עם ינוקא, ואם אנחנו מראים את ירדני מנוסי עם הכרס הענקית שלו שרוץ בכריכה של הסלע האדום אני חושב שזה מעניין גם תל-אביבים.

ובכלל, כעת, בעונת-החירות, יהיו פה הרבה ציצים, וכמה מהציצים שאני רואה לא יביישו שום עיתון.

באילת עובר המון כסף. יש הרבה אנשים בארץ שיש להם אינטרס כלכלי באילת, והעיתון יתן תמונה כלכלית גם לאנשי העיר וגם לאנשים מבחוץ. כדי למנוע אינטרס, נביא עיתונאים מבחוץ. הנה, אריה אבנרי חשף עבורנו שערוריה כלכלית.

בכלל, כל כוכבי-העיתונות מתל-אביב יכתבו אצלנו. מי יכול לסרב לי, כשאני מציע לו טיסה לאילת פלוס מלון ואירוח מלא. שלא לדבר על זה שהנף פה חופשי?

אולסי פרי:

„כמה פעמים צריך להגיד שהייתי חולה!“

אני לא מבינה גדולה בכדורסל אבל דבר אחד הבנתי: במישחק של מכבי נגד ריאל מדריד אפשר היה לנצח גם בלי אולסי פרי, יחד עם זאת, אני מודה שדמותו הענקית המתרועצת על המיגרש היתה חסרה לי לאורך כל המישחק, וכשלא גיליתי אותו גם על הספסל, התחלתי להיות ממש מודאגת. מזל שמיקי ברקוביץ זרק לנו בסוף המישחק איזה טיפ, ואמר שאולסי היה חולה.

התקשרתי לאולסי לשאול אותו איך הוא מרגיש. עוד לא הספקתי לפתוח את הפה והוא אמר לי:

גם את רוצה לדעת למה לא השתתפתי במישחק?

כן.

הייתי חולה, כמה פעמים אני צריך להגיד שהייתי חולה?

● **אתה מצטער שלא השתתפת?**

כטה שאני מצטער, אני אוהב לשחק כדורסל, זה החיים שלי. אני לא מבין: אנשים חושבים שהלכתי לבלות. אם הייתי בריא, היו רואים אותי על המיגרש, ואם לא ראו אותי על המיגרש, סימן שהייתי חולה.

יצחק יצחקי:

„טוב שגם האינטרפול יהיה בתמונה!“

חבר-הכנסת לשעבר יצחק יצחקי תובע ארבעה מיליון שקל מבעל מיפעל לליטוגרפיות, שאיבד מיכתב אורגינלי ששלח לו הנשיא המצרי המנוח אנוור אל-סאדאת.

● **מתי התחלת לחשוש שהמיכתב נעלם?**
כשהגענו לשלב הסיום של הליטוגרפיות, הסתבר לי שאשתו של יעקב אריאל, בעל המיפעל, הלכה לשגרירות המצרית כדי לבקש חותמת מיוחדת שהיתה מוטבעת בראש המיכתב. זה היה חשוד בעיני שלא השתמשו במקור.

● **מה היה ערכו של המיכתב עבורך?**
כזמן שסאדאת ביקר בארץ הוא נפגש עם ח"כים, וכל אחד נתן לו מתנה. פלאטו-שרון נתן לו זהב וכסף, גולדה נתנה לו עגילים לנכדתו ואני נתתי לו שני ספרים — ספר מקורי בשם לחש וקמיע וספר בשם להיות ככל הילדים. לחש וקמיע לא היה סתם ספר, אלא המקור שאבי כתב כחצי קולמוס.

● **לא כאב לך הלב למסור את המקור שכתב אביך?**
כאב לי הלב גם להחזיר את סיני, אבל ידעתי שמה שאני עושה עם הספר זה אקט עצום. כעת הספר נמצא בספרייתו הראשית של נשיא מצריים, והרגשתי שאני מחזיר את הספר למקורותיו.

● **הנשיא כתב לך מיכתב תודה על הספרים?**
כן, והמיכתב הגיע בעצם המשבר הראשון. כאשר המיטלחת המצרית חזרה לקאהיר וזה היה האיתות הראשון מקאהיר וממצריים. שליחת המיכתב אליו לכנסת, לירושלים בירת-ישראל, היתה משום שבירת-הקרח.

המיכתב הגיע על נייר לבן יפהפה, והיה כתוב עברית. היה כתוב בו: „חבר-כנסת נכבד יצחק יצחקי, קיבלתי בברכה את שני הספרים ששלחת אותם במתנה לי, הספר הראשון שמצאת בספריית אביך כתוב עברית עתיקה וכלל פתירת החלומות והטיפול בצמחים עתיקים ובאמצעים פרימיטיביים הוא ספר טוב מאוד. הספר השני כמו כל הילדים כולל מחקרים ועיונים בנושא הילדות והילדים. שמחתי שהספר כולל גם טיפול הילדים המפגרים והפגיעים. אני מודה לך על המאמצים כדרך טיפול בילדים הפגועים ומאחל לך מזל טוב ובריאות.“

למטה היתה חתימתו של סאדאת בעברית ובערבית.
● **מדוע רצית להפוך את המיכתב לליטוגרפיות?**
המיכתב היה מונח אצלי קרוב לארבע שנים, כיום שבו נהרג אל-סאדאת, חשתי צער, אמרתי לחבר שלי, הצייר איתמר סיאני: בא לי להנציח את הרצח, הוא נעשה משהו בידך, אתה תצייר את הפנים של סאדאת ובצד ימין ויהיה המיכתב. באמצע יהיה כתוב „שלום“ בערבית, בעברית ובאנגלית.

● **ואתה תסתפק בארבע מיליון שקל מיצויים?**

זה פסיק ממה שהמיכתב שווה, אבל אני מקווה שהתביעה שלי תמריץ את בעל מיפעל הליטוגרפיות לחפש את המיכתב. למיכתב הזה יש ערך עצום. חוץ מזה, אם אמנם המיכתב נגנב, טוב שגם האינטרפול יהיה בתמונה, כי המיכתב יכול להימכר במכירות פומביות.